

ПУЛІС

ГАЗЕТА ВЧЕНОЇ РАДИ ТА РЕКТОРАТУ ОДЕСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Видається з травня 1997 року

Жовтень 2024 року № 9 (320)

Перше знайомство

У ЧАРІВНОМУ СВІТІ БІБЛІОТЕКИ

«Більше книг — менше страху!» — саме ці слова викарбувані на пам'ятнику Читачеві (скульптор Михайло Рева) напроти Одеської національної бібліотеки. 25 вересня 2024 року виповнилося 195 років від дня заснування найстарішої книгозбірні Південної України. 30 вересня відзначається Всеукраїнський день бібліотеки. З нагоди цих свят для здобувачів вищої освіти ОНМедУ 1–2 курсів медичних і фармацевтичного факультетів завкафедри суспільних наук О. О. Сікорською і доцентом цієї ж кафедри Т. Л. Подкупко було організовано шість екс-

курсій до Одеської національної наукової бібліотеки (ОННБ).

Усіх здобувачів ОНМедУ було записано до бібліотеки, їм вручили читачькі квитки (для когось він став першим у житті). Далі екскурсіводи А. Довженко і В. Клейнбуд розповіли про історію становлення ОННБ з 1829 року, її теперішню будівлю, яка є пам'яткою архітектури і створювалася за кращими світовими зразками бібліотек у 1905–1907 роках. Ми відвідали читальні зали — від головного до залу наукових працівників. Подивилися на спеціальні бібліотечні меблі, виготовлені на початку минулого століття:

шафи, зібрані без цвяхів, стільці з різьбленнями, столи тощо. У відділі каталогів прослухали мінілекцію про пошук і замовлення потрібних книг та періодичних видань. Ознайомилися з тематичними і предметними каталогами, навчилися ними користуватися.

Сучасна бібліотека — це доступ до різноманітних баз даних, у тому числі й підписних, різноманітної наукової тематики. Для читачів є можливість на інтерактивних екранах розглядати, вивчати найдрібніші деталі з колекцій, гравюр, рукописів, рідкісних видань. Також є доступ до коштовних, підписних баз наукових видань з усього світу. Якщо є бажання, то в бібліотеці можна покращити свої знання іноземних мов. Тут діють різноманітні розмовні клуби. Двічі на тиждень у змішаному форматі, українською, англійською або німецькою, ви навчитеся висловлювати свої думки під час перегляду й обговорення документальних і художніх стрічок, проведення мовознавчих вікторин, квестів тощо.

Як завжди, з теплотою та цікавинками, співробітники

бібліотеки зустріли наших здобувачів у відділах краєзнавства, мистецтв та рідкісних видань і рукописів. Фахівці довідково-інформаційного відділу запросили не лише користуватися багатомасштабною колекцією словників та енциклопедій, а й брати участь у наукових конференціях на базі ОННБ.

Під час екскурсій не було сигналів повітряної тривоги, що в наш час — рідкість. Але якби були, то ми могли б відвідати укриття ОННБ, частина з яких пам'ятає бомбардування й обстріли Першої та Другої світових війн.

Екскурсія до Одеської національної бібліотеки — це занурення у чарівний світ різноманітних книжок і журналів, захват від продуманості й функціональності архітектури початку ХХ століття, захоплення натхненними та надихаючими працівниками на чолі з директоркою І. О. Бірюковою.

Тетяна ПОДКУПКО,
кандидат історичних наук,
доцент кафедри суспільних наук

На фото: під час екскурсії до славетної бібліотеки.

Волонтерський рух

ПИШАЄМОСЬ КОЛЕГОЮ!

Нещодавно завкафедри психіатрії, наркології, медичної психології та психотерапії ОНМедУ, д. мед. н., професор Євген Васильович Опря отримав подяку від бійців Збройних Сил України за внесок у придбання 150 автовок для виконання бойових задач у період 2022–2024 років.

Це є добрим прикладом громадянської позиції для здобувачів освіти.

Пишаємось нашим колегою!

Тетяна ЧЕРНОВА,
доцент

НА ЗНАК ПОВАГИ І ПАМ'ЯТІ

17 жовтня 2024 року у школі № 89 Київського району Одеси було відкрито меморіальну дошку випускнику школи Віталію Синенку, який навчався тут у 5–11-му класі, звідки почалася його стежина у великий світ: обрання омріяної професії, вступ до Одеського національного медичного університету, викладацька та наукова робота, захист кандидатської дисертації. За спеціальністю Віталій був педіатром, але прагнув не тільки лікувати дітей, а й допомагати подружнім парам стати щасливими батьками — вдосконалювався у складній науці ембріології.

Серйозний, порядний, відповідальний. Така людина не могла залишитися байдужою, коли в наш дім увірвалася біда. З перших днів війни Віталій надавав медичну допомогу пораненим бійцям, брав участь в евакуації цивільного населення з передмість Києва — Гостомеля, Ірпеня, Бучі.

У березні 2022 року Віталій добровільно вступив до лав ЗСУ. Брав участь у бойових діях у районі Бахмуту. Нагороджений медаллю «За вірну службу» та Хрестом «Честь і Слава».

Лейтенант медичної служби, начальник медслужби 243-го батальйону 241-ї

бригади ТРО ЗСУ Віталій Синенко загинув 16 травня 2023 року під час вивозу поранених бійців з передової...

На урочисте відкриття меморіальної дошки зібралася багато людей: представники адміністрації школи, вчителі, однокласники, батьки і друзі, учні 10-х та 11-х класів.

Учителі поділилися спогадами про те, як зростав і вчився Віталік, яким розумним і цілеспрямованим був з ранніх літ. «Ми пишаємось тим, що в нашій школі вчився майбутній Герой, проте

дуже боляче усвідомлювати, що таких чудових, талановитих людей, які б стільки могли зробити, забирає війна. Для нас Віталік назавжди залишиться доброю, лагідною дитиною, нашим улюбленим учнем».

Однокласниці Віталія Синенка — Катерина Васильєва (Ляховченко) і Ольга Кириченко (Левенець) пригадали, як вони вчилися разом: «Віталій завжди був душею нашого класу, його любили і вчителі, і учні, однокласники хотіли дружити з ним. Розумний,

спокійний, завжди з привітною посмішкою, він не тільки добре вчився, а вже тоді знав, що буде лікарем, як і його батьки. А ще захоплювався музикою, добре грав на гітарі».

Батько Віталія — Володимир Іванович Синенко, доцент ОНМедУ, виступив із зворушливими спогадами.

Директор однієї з клінік у сфері репродуктивної медицини В. В. Дощечкін пригадав, що Віталій, тільки почавши працювати, дуже швидко опанував усі складні технології й виявив себе як здібний і талановитий лікар. До речі, це єдиний фахівець цього профілю, хто вступив до лав ЗСУ. А ще він встиг підготувати учня, який продовжить його справу.

...Уже зовсім скоро старшокласники будуть обирати свій шлях у житті. Вони захоплені подвигом випускника своєї школи. Уважно і серйозно осмислювали та переживали все, що почули від тих, хто знав Віталія.

А потім до меморіальної дошки кожен присутній поклав гвоздику, яку пригортав до серця, — на знак поваги до подвигу Віталія Синенка.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

ФЕЛЬДШЕР ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ

Справжні патріоти своєї Батьківщини, хоробрі, мужні воїни, вірні своєму громадянському обов'язку і покликанню лікаря, навчалися, виховувалися, починали своє професійне зростання в Одеському національному медичному університеті. У час біди вони, не вага-

ючись ані хвилини, одними з перших пішли захищати Україну.

Дуже боляче сповіщати про ще одну непоправну втрату: 2 вересня 2024 року загинув випускник 2021 року Сергій ФРОЛЕНКО.

Сергій народився 14 листопада 1991 року на Донеччині. Його батько помер, коли Сергійко був зовсім маленьким. Виховували хлопчика мати, бабуся і дідусь.

Згодом родина переїхала до міста Кодими Одеської області. Тут Сергій закінчив школу, де всі його дуже любили та поважали, адже він був дуже розумною дитиною, багато читав, добре вчився. Ще в середніх класах знав, ким хоче стати: мріяв лікувати і рятувати людей. У нього були важливі риси характеру: був дуже працьовитим, не боявся ніякої роботи, цілеспрямованим і наполегливим на шляху до своєї мрії.

Після закінчення школи вступив до Котовського (нині — Подільського) медичного фахового коледжу на спеціальність «сестринська справа». Старанно

навчався, а до того ж не боявся ніяких підробіток, працював у нічну зміну в аптеці, та й взагалі, де тільки була можливість, туди він ішов, щоб допомогти матері, про яку дуже піклувався.

Після коледжу продовжив навчання в ОНМедУ, а у вільний час встигав працювати медбратом у лікарні.

У 2021 році Сергій закінчив університет, але до інтернатури не вступав, оскільки планував спочатку заробити на навчання.

Усі плани, сподівання і мрії зруйнувала війна. Сергій Фроленко був призваний на військову службу 19 березня 2022 року. Молодший сержант — військовослужбовець прикордонної служби 1-ї категорії — фельдшер 3-го відділу прикордонної служби 3-ї прикордонної комендатури швидкого реагування в/ч 9938, з позивним «Ведмідь»...

Сергій загинув унаслідок удару дроном по групі евакуації в районі населеного пункту Григорівка Донецької області.

14 вересня 2024 року Кодимська громада провела в останню путь випускника ОНМедУ Сергія Фроленка. У місті було оголошено День жалоби. Сотні людей з почестями проводжали Героя — представники Кодимської міської ради, військової адміністрації, священнослужителі, численні побратими-прикордонники. А на місцевому кладовищі стало більше ще на одну могилу під жовто-блакитними прапорами, яких уже занадто багато по всій нашій згорьованій Україні...

Ми звернулися до однокурсників, друзів і побратимів Сергія з проханням поділитися спогадами про Героя і отримали чимало дописів. З кожного постає образ воїна, медика, який врятував сотні життів поранених солдат.

ОНМедУ завжди пам'ятатиме своїх випускників, які віддали життя, захищаючи Україну, пишатиметься ними, розповідатиме про їхній подвиг. І серед них — Сергій ФРОЛЕНКО.

СЛАВНИЙ СИНУ УКРАЇНИ, ТИ ЖИТИМЕШ У НАШИХ СЕРЦЯХ!

БУВ ГОТОВИЙ СТАТИ НА ЗАХИСТ

Скільки пам'ятаю Сергія, він мріяв стати лікарем. Щоб бути спроможним оплачувати навчання, йому довелося багато працювати, але він наполегливо йшов до своєї мрії.

Ми могли годинами дискутувати з ним на тему медицини, і в ці моменти одразу відчувалося, як він любить обрану професію, буквально живе нею.

Ще до початку війни Сергій розумів, які події можуть відбутися, і був готовий стати на захист Батьківщини.

На прощанні з Сергієм, з розповідей його побратимів я зрозуміла, яким він був там, на війні: безстрашним, мужнім, готовим прийти на допомогу в будь-яку хвилину, щоб врятувати поранених хлопців.

Я вдячна матері Сергія за те, що виховала такого сина, людину, яких мало на світі...

Анна ОСТАПЕНКО, колега

СИМВОЛ МУЖНОСТІ ТА ВІДВАГИ

Життя Сергія було наче яскравий промінчик сонця у темряві. Єдиний і найдорожчий син, коханий чоловік...

Він скрізь і всім приходив на допомогу. У пам'яті всіх, хто його знав, він залишиться надзвичайно добрим,

чуйним, турботливим, відданим своїй професії.

Твоя самопожертва, Сергію, ніколи не буде забута. Ти залишишся в наших серцях як символ мужності та відваги.

Ірина, дружина Сергія

ПОЗИВНИЙ — «ВЕДМІДЬ»...

Як довго триває ця клята війна! Країна щодня втрачає своїх захисників. Серце ятрить біль скорботи і жалю через те, що по всіх містах і селах України мати не дочекається сина, дружина — чоловіка, сестра — брата, діти — улюбленого, найміцнішого у світі батька...

Для однокурсників, друзів, колег втрата Сергія Фроленка стала несподіванкою, хоча всі ми знали, що він знаходиться в небезпечних умовах на передовій. Він мав позивний «Ведмідь». Чому саме такий? Адже був великий, сильний, суворий, а душею — чуйний, добрий і наївний, як дитина.

Сергій був життєрадісним, щедрим, любив людей. Оскільки прагнув стати лікарем, намагався ніколи не завдавати людям болю, не рахуючись із власним часом, приходив їм на допомогу як медик, до того ж умів душевно підтримати, вселити надію на краще. З ним можна було говорити про все на світі, він умів вислухати і зрозуміти.

Пишаюся тобою, Сергію, і тим, що ми з тобою були друзями. Неможливо уявити, що тебе нема. Суспільство втратило в майбутньому чуйного, уважного, високопрофесійного лікаря, якого б любили і поважали пацієнти.

Але є суворя, несправедлива реальність. Вічна тобі пам'ять і слава.

Олександр КОВАЛШИН, друг

ШЛЯХ СПРАВЖНЬОЇ ЛЮДИНИ

У кожного є дві важливі події в житті: перша, радісна — народження; друга, трагічна — смерть.

Проміжок між цими двома подіями — це земне життя, найвища цінність для кожного. Прожити його можна тільки один раз і, на жаль, не можна змінити або прожити двічі.

Сергій обрав свій шлях. Він був не простим. Доля розпорядилася по-своєму. В його життя увірвалася війна. І сьогодні вже нема з нами спокійного, врівноваженого, позитивного, надійного, надзвичайно доброго і порядного друга, мужнього, безстрашного воїна. Він виконав свій обов'язок до останнього.

На війну він пішов за покликом серця, адже не міг вчинити інакше. Нас переповнює не тільки біль і сум за загиблими. Ми відчуваємо лють і

ненависть до загарбників, які прийшли на землю мирної процвітаючої країни і розпочали нічим не спровоковану війну. Ненависть за те, що на полях боїв Україна кожен день втрачає своїх синів і доньок, яким було призначено розвивати, будувати і прикрашати рідну країну.

Ці втрати неможливо забути і вбачити.

Вадим МЕГІС, заступник голови Кодимської військової адміністрації, однокласник і друг Сергія Фроленка

БУВ НАЙКРАЩИМ ДРУГОМ

З Сергієм я був знайомий з 2006 року, коли ми разом вступали до медичного коледжу. Відтоді й почалася наша дружба. Роки йшли, а вона все міцніла.

Сергій був великим патріотом України. Його ненависть до окупантів була дуже сильною. Він говорив, що поки всіх не знищить, не заспокоїться. Але ворожий дрон убив його!

Дякую тобі за нашу міцну дружбу. Вічна пам'ять у наших серцях Герою Сергію Фроленку.

Ігор ВАРВАРУК, лікар-анестезіолог

